

Znovu na Kirrinské chalupě

Georgina čekala na své bratrance a sestřenice na nádraží. Její pes Tim byl samozřejmě s ní a už netrpělivě vrtěl svým dlouhým ohonem. Moc dobře věděl, že jdou naproti Juliánovi, Dickovi a Anně, a nesmírně se těšil. Vždycky bylo mnohem víc legrace, když se celá Pětka sešla pohromadě.

„Vlak už je tady, Time!“ vykřikla najednou Georgina, které nikdo takhle neříkal, protože všichni věděli, že by neodpověděla. V džínách, v košili s rozhalenkou a se svými kudrnatými krátkými vlasy vypadala docela jako kluk a také si na tom velice zakládala. Obličej měla posetý pihami a ruce i nohy dohněda opálené jako opravdový zálesák. Proto jí říkali George nebo Jirka.

Zdálky už bylo slyšet rachocení kol vlaku, a když se přiblížilo, ozvalo se výstražné zahoukání. Tim radostně zakňučel a zavrtěl ocasem. Vlaky sice neměl nijak v lásce, ale příjezdem téhle soupravy byl očividně nadšen.

Vlak se blížil a při vjezdu do Kirrinské stanice začal brzdit, ale už dávno před tím, než začal míjet kratičké nástupiště, z jednoho okna se vysunuly tři hlavy a divoce mávající ruce. Jirka jim zamávala na oplátku a rozesmála se od ucha k uchu.

Dveře vagonu se hlučně rozletěly dřív, než vlak sta-

čil zastavit. Vyskočil z nich vytáhlý chlapec a pomáhal dolů o mnoho menšímu děvčeti. Nakonec vystoupil ještě jeden mladík, skoro tak vysoký jako ten první, s velikými taškami v rukou.

Když začal tahat z vagonu ještě třetí batoh, byla už George s Timem u něj.

„Juliáne! Dicku! Aničko! Ten váš vlak má zpoždění, už jsme si mysleli, že vůbec neprijedete!“

„Ahoj, George! Nakonec jsme přece dorazili. Dolů, Time! Vždyť mě sežereš!“

„Nazdar, George! Time, ty mazle, už zase slintáš jako vždycky.“

„Haf,“ odpověděl radostně Tim a začal se všem potřetěně motat pod nohy.

Žádné další kufry nemáte?“ ptala se George. „Jen tyhle tři bágly?“

„Tentokrát jsme bohužel neprijeli na dlouho,“ řekl Dick. „Asi jen na čtrnáct dní, ale je to lepší než nic.“

„Tak jsi neměl jezdit na celých šest týdnů do Francie,“ popíchla ho George trochu nazlobeně. „Předpokládám, že už máš francouzštinu dokonale zvládnutou.“

Dick se rozesmál, rukama napodobil řečnickou pózu a spustil bleskurychlou franštinou, která sestřenici zněla jako naprosto nesrozumitelná hatmatilka. Francouzština zkrátka nebyla její příliš silnou stránkou.

„Tak dost!“ přerušila ho a dala mu štulec do prsou. „Ty jsi pořád stejný kašpar. Ale já jsem moc ráda, že jste přijeli. Bez vás už bylo v Kirrinu smutno a nudila jsem se.“

Na nástupišti se objevil nosič s vozíčkem. Jak ho Dick spatřil, zamával na něj rukama a pokračoval plynulou

francouzštinou. Nosič se však napálit nenechal, moc dobře už Dicka znal.

„Klidně si mel po svém dál. Třeba černoško-indiánsky. Hlavně mi řekněte, jestli chcete hodit ty bágly na chalupu.“

„Když budete tak hodný,“ řekla Anna. „A ty, Dicku, už toho nech, přestává to být vtipné.“

„Jen ať klidně pokračuje,“ řekla smířlivě George a zavěsila se z jedné strany do Anny a z druhé do Dicka. „Hlavně, že už jste zas tady. Máma už se na vás všechny tak moc těší.“

„Vsadil bych se, že strýček Quentin spíš ne,“ poznamenal Julián, když šli po nástupišti.

„Náhodou, tatínek má docela dobrou náladu,“ ujistila ho George. „Vždyť víš, že byl i s maminkou v Americe přednášet a taky se tam dost zajímavého od ostatních vědců dověděl. Máma vyprávěla, jak ho tam všichni obletovali a jemu to dělalo dobře.“

Otec Georginy byl vynikající vědec známý po celém světě. Jen doma s ním byly trochu problémy. Byl vznětlivý, náladový a zapomnětlivý. Děti ho měly rády, ale současně z něj měly veliký respekt. Všem se vždycky ohromně ulevilo, když strejček na pár dnů odjel. Rázem mohli hlučet, jak se jim zachtělo, dupat po schodech, vymýšlet nejrůznější hry a oprávdicky se vyřádit.

„Strýček Quentin bude doma celou dobu, co tu chceme zůstat?“ zeptala se Anna, která měla ze strýce největší obavy.

„Ale ne,“ uklidnila ji George. „Táta s mámou se chystají na cestu do Španělska. Budeme to tu mít jen pro sebe.“

„Paráda!“ jásal Dick. „To můžeme klidně celé dny chodit v plavkách, když se nám bude chtít.“

„A Tim bude smět do domu i při jídle a nikdo ho nebude vyhánět, jen co se trochu pohne!“ přisadila si George. „Během tohoto týdne snad při každém obědě nebo večeři musel chudák ven, jen proto, že chňape po mouchách, když se k němu přiblíží. Jakmile Tim chňape po mouše, táta šílí.“

„Taková sobeckost,“ litovala Tima Anna a drbala ho na hřbetě. „Teď si budeš smět chytat much, kolik se ti zachce, když budeme mít celou chalupu pro sebe, Time.“

„Haf,“ odpověděl vděčně Tim.

„O těchto prázdninách ani nebudeme mít čas na nějaké to dobrodružství,“ posteskl si Dick, když scházeli po cestě ke Kirrinské chalupě. Rudé květy vlčích máků se podél úvozů vlnily ve vánku a blíž k mořskému břehu modře pableskovaly jako chrpy. „Jen dva týdny a už budeme muset zase zpátky do školy. Doufejme, že alespoň počasí nám vydrží pěkné. Budeme se koupat nejmíň šestkrát denně!“

Za chvílku už všichni seděli u stolu v Kirrinské chalupě a tetička Fanny jim přinášela na talířcích své proslulé koláčky a vdolečky. Byla moc ráda, že zase vidí své dva synovce a neteř.

„Teď už bude George konečně spokojená,“ poznamenala s úsměvem. „Poslední týden nebo dva se tu potloukala a tvářila se jako bubák. Chceš ještě vdolek, Dicku? Vem si klidně dva, když už jsou na stole.“

„Výborný nápad,“ přikývl Dick a sáhl po vdolcích. „Nikdo neumí takové vdolečky a koláče jako ty, teti. A kde je strýček Quentin?“

„Ve své pracovně,“ řekla tetička. „Víš, že je čas dát si šálek čaje, zvonek taky určitě slyšel, ale myslím, že se zase do něčeho zabral. Hned pro něj skočím. Klidně by vydržel bez jídla, jak je den dlouhý, kdybych nešla a násilím ho nedovlekla do jídelny!“

„A tady ho máme!“ zvolal Julián, když zaslechl známé rychlé kroky blížící se halou k jídelně. Dveře se rozletěly a v nich stál jako vždy zamračený strýc Quinetin s novinami v ruce. Vypadalo to, že si přítomnosti dětí vůbec nevšiml.

„Podívej se, Fanny!“ hartusil. „Koukni, co to tady napsali. Přesně to, co jsem jim říkal, že napsat nesmí! Pitomci! Idioti!“

„Ale Quentine, co se vlastně stalo?“ ptala se teta klidně. „Podívej, děti už jsou tady. Právě přijely.“

Strýc však žádně z dětí nebral na vědomí. Nespouštěl oči z novin a rozčileně do nich píchal prstem.

„Teď abychom se připravili na to, že sem vtrhne horda novinářů, kteří mě budou chtít vidět, abych jim povídal o svých nejnovějších objevech!“ Strýček už téměř křičel. „Poslechni si, co tu napsali: Tento výjimečný vědec pracuje a provádí veškeré pokusy na svém venkovském sídle v Kirrinu. Tam se rovněž nalézá bohatý archiv objevů a vynálezů, k nimž nyní přibyly další dva – plody jeho cesty do Spojených států. V Kiriinské chalupě také uchovává své poslední pozoruhodné výpočty a diagramy. A tak dál, a tak dál. Říkám ti, Fanny, co nevidět tu bude celá tlupa reportérů.“

„Kdepak, neboj se,“ uklidňovala ho teta. „V každém případě to nepotrvá dlouho a budeme ve Španělsku.“

Posaď se přece a dej si trochu čaje. Taky už bys mohl říct nějaké to slovo na přivítanou Anně, Dickovi a Juliánovi.“

„Vůbec jsem nevěděl, že mají přijet,“ zabručel strýc, sedl si a sáhl po vdolečku. „Mohlas mi to přece říct, Fanny.“

„Říkala jsem ti to včera třikrát a dneska dvakrát,“ bránila se tetička.

Anna zničehonic pevně stiskla strýčkovi ruku. „Ty už jiný nebudeš. Jako vždycky nemáš tušení o tom, že přijedeme. Tak to abychom se rovnou otočili a zase jeli pryč.“

Strýc se na ni podíval a rozesmál se. Nálada se mu změnila jak aprílové počasí. Usmál se na Dicka s Juliánem a povídá: „Když už jste jednou tady... Myslíte si, že se dokážete postarat o mou pevnost, když budeme s tetou pryč?“

„Spolehni se,“ řekli všichni čtyři jednohlasně.

„Každého vetřelce zadržíme už v zátocě,“ prohlásil Julián. „S Timovou pomocí tam dáme ceduli: Pozor! Vlezlý pes!“

„Haf,“ potvrdil Juliánův návrh Tim s uspokojením a zabušil ocasem o podlahu. Kolem nosu mu proletěla moucha, a tak po ní okamžitě chňapl. Strýc Quentin se zakabonil.

„Vezmeš si ještě vdolek, tati?“ zeptala se rychle George. „A kdy vlastně jedete s maminkou do toho Španělska?“

„Zítř!“ řekla tetička hlasem, jenž nepřipouštěl námitek. „A ty se tak netvař, Quentine. Víš moc dobře, že to tak máme naplánováno už několik týdnů. Kromě toho nutně potřebuješ dovolenou, a pokud neodjedeme zítř, všechny naše plány budou k ničemu.“

„Dobrá, ale mohlas mě upozornit, že jedeme už zítra,“ namítal strýc podrážděně. „Musím si překontrolovat všechny své poznámky, uložit je a...“

„Quentine, snad stokrát jsem ti opakovala, že odjíždíme třetího,“ zdůraznila teta hlasem ještě pevnějším. „Já chci totiž taky mít dovolenou. A dětem tu bude s Timem docela dobře, když budou mít celou chalupu jen pro sebe. Julián už je skoro dospělý a dokáže si poradit, kdyby se něco dělo.“

Tim nadvakrát chňapl po mouše a strýc Quentin nadskočil.

„Jestli ten pes ještě jednou...,“ začal, ale jeho žena ho okamžitě přerušila.

„No vidíš! Jsi předrážděný a nervózní, že to dál nejde, Quentine. Udělá ti to jediné dobře, když si někam vyjedeš. A děti si tu samy dva týdny taky krásně odpočinou. Určitě se tu nic nestane. Takže, připrav se na zítřejší odjezd a nedělej si starosti.“

Že se tu nic nestane? Tak v tom se tetička Fanny pořádně mýlila. Když je Správná pětka pohromadě, může se stát opravdu *cokoli*.